

Nu amb guitarra

—Observo el seu repòs. Encara sento a les meves mans la vibració del seu cor, el moviment del seu cos. Ressegueixo amb la mirada les seves formes, modelades pels déus, segur, d'altra manera no m'explico tanta perfecció! Recorro amb els ulls els seu perfil i m'aturo allà on els meus dits s'hi entretindrien, acaronent les parts més sensibles i sensuals en la seva nuesa. Despullo el pensament de paraules vanes, només vull retenir la seva imatge, impregnar-me de la bellesa dels seus contorns, de la sonoritat de la seva calma, de la música del seu silenci. Esbosso sobre el llenç blanc el que he captat de la seva puresa i, de seguida, s'omple de vida i m'afanyo a robar aquell moment al present. M'apresso i dibuixo; traço les corbes suggeridores; omplo el buit de certeses, són impossibles ara els dubtes perquè tot em duu cap a la pau. Acabo. Em sento exhaust. I no goso mirar de nou l'escena de por que ja no em transmeti la llum, la màgia de l'instant que he pintat.

Es va fer un silenci entre tots dos. Asseguts als sofàs d'un dels salons del Maricel de Mar, les finestres obertes perquè se sentís trencar les onades a les roques dels seus fonaments, els dos amics es quedaren abstrets. En Ramon Casas va fer una altra pipada i va exhalar lentament el fum, que es va anar escampant sobre els seus caps. Com si tornés de molt lluny, va mirar el seu interlocutor, que encara l'observava esperant, potser, alguna frase final que no acabava d'arribar, fins que es decidí a preguntar:

—I no sereu vós el déu que modela, Casas? —va dir en Charles Deering.

—Ha, ha, ha! —va riure sonorament el pintor—. Per déu que no ho soc! No em feu riure! No blasfemeu, que encara vindrà sant Bartomeu o santa Tecla —a qui temo més, que ja sabeu com són les dones!— a foragitar-me de la Blanca Subur.

—No patiu, que això no s'esdevindrà, no es poden permetre perdre un dimoni com vós!

—De déu a àngel caigut, vet aquí el meu destí...

El nord-americà reia amb ganes amb aquell home que, malgrat el que ell digués, considerava com un déu creador d'obres amb una llum especial. “A vós la inspiració li ve del cel, Casas, i, per això, les seves pinzellades tenen aquesta espiritualitat”, li havia dit quan el va visitar a Barcelona i li va mostrar les pintures del seu taller. Des d'aquell

dia, aquell home de barba espessa, sempre amb una pipa als llavis, li havia produït la mateixa pau interior que li transmetien els seus quadres.

Es quedaren absents mirant el quadre que Casas havia pintat uns anys abans i que havia promès a Santiago Rusiñol que li portaria, a la seva tornada a Sitges, per al seu Cau Ferrat.

En Deering n'observava tots els detalls: el bastidor del fons li feia endevinar que, segurament, havia estat creat a l'estudi del pintor. La llum grisenca de l'ambient de l'escena i la pal·lidesa del cos nu de la noia li transmetien una certa tristesa i malenconia. La mata de cabell negre competia amb l'única peça de color càlid, la guitarra de l'artista. Se sentia atret per aquell cos nu, com abandonat, d'una pell freda que l'apropava més a un cos inert que a un cos viu. Aquella dona no semblava que estigués dormint, sinó més aviat morta.

—Em sorprèn, Casas, que pugueu pintar un cos de tanta bellesa i perfecció amb aquesta pal·lidesa. Què és per a vós aquest cos?

—És la quietud, amic meu. La pau que sento després d'haver-lo tingut entre els meus braços, d'haver-lo tocat, d'acaronar-lo amb els meus dits fins que brolla allò que un desitja sentir: aquella harmonia que eleva les emocions, aquells moments de vigorosa sensualitat abans de l'èxtasi.

—Sí, us comprenc molt bé, també a mi alguna dona m'ha fet sentir així...

—Jo parlava de la guitarra, Deering...

Els dos amics es van mirar i van esclafir a riure.

Maite Sastre Alsina